

Moș Andrei

Aspiranta

În calea mea-i căsuța lui moș Andrei, mi-e rudă
Și simt parcă îndemn degrabă să-i vorbesc,
Îl văd cum stă pe prispă ținând un băț cu trudă,
Iar ochii lui sunt triști și-abia mai zăresc.
Cu greu mă recunoaște, apoi începe a plânge
Strângându-mă la piept c-un soi de dor ascuns,
Mă trage-ntr-un ungher, aici nimeni n-ajunge
Și-ntreabă de sunt bine, ținându-mi mâna strâns.

Apoi cu umilință, privește-n sus spre soare
Făcându-și sfânta cruce, visând acel ACASĂ,
Îmi spune a sa povară și că ar vrea să zboare
Căci boala grea și timpul tot trupul îi apasă.
"Sunt suduit mă tată, toți se lovesc de mine,
Știu că le tulbur viața și le încurc cărarea,
Dar ce să fac fetițo, eu nu mai văz prea bine
Și merg adesea-ncet, iar ei își pierd răbdarea."

Plângând îi sărut mâna cea slabă și muncită
Spălând-o cu izvorul ce-mi curge din privire,
Apoi mă-ntreb în gând, de ce-i soarta sucită
Și omul bun e-n chin, fără a avea iubire?
Nu socotim nicicum că viața-i doar o roată,
Iar timpul nu ne iartă, cu toți vom fi bătrâni,
Ca moș Andrei vom cere să ne sfârșim odată,
Căci va seca puterea ca apa din fântâni.